06. תולדות. הקול קול יעקב - הסימן שהביא את הברכות

כז 22 : הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיָּדַיִם יְדֵי עֵשָׂו. וְלֹא הִכִּירוֹ וַיְבָרְכֵהוּ.

שואל בעל בית הלוי (ר' יוסף דוב סולובייצ'יק (1820-1892) : כיצד בירך יצחק את העומד לפניו, הרי קולו היה קול יעקב?

תשובתו נפלאה : חשש עשו שיעקב יתחפש אליו ויגנוב את ברכותיו. כנראה שעשו הקדים והזהיר את אביו : 'אבי, דע לך שיעקב עלול לבוא לפניך כשהוא לבוש בבגדיי, ואף לחקות את קולי כדי שתחשוב שהוא אני. לכן נעשה בינינו סימן : כאשר אבוא לקבל את ברכותיך, אדבר דווקא בקולו ובסגנונו של יעקב. וכך תדע שאני עשו בכורך!'.

והנה, כשנכנס יעקב אל אביו, שמע יצחק את קולו העדין של יעקב, וחשב : הרי זה בדיוק הסימן שנתן לי עשו!

וכך אירע דבר מופלא : דווקא קולו האמתי של יעקב, שהיה אמור להסגיר אותו, שכנע את יצחק שהעומד לפניו אכן הוא עשו! זהו הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב, ולכן וְלֹא הִכִּירוֹ וַיְבָרְכֵהוּ.

06. Toledot. La voix est celle de Jacob – le signe qui lui valut les bénédictions

Genèse 27, 22 : « La voix est la voix de Jacob, mais les mains sont les mains d'Ésaü. Il ne le reconnut pas et le bénit. »

Le Beit Halévi, Rabbi Yossef Dov Soloveitchik (1820-1892), pose une question : comment Isaac a-t-il pu bénir celui qui se tenait devant lui, alors qu'il avait reconnu la voix de Jacob ?

Sa réponse est remarquable : Ésaü craignait que Jacob ne se déguise en lui pour lui dérober ses bénédictions. Il semble donc qu'Ésaü ait pris les devants en avertissant son père : « Mon père, sache que Jacob pourrait se présenter devant toi vêtu de mes habits, et même imiter ma voix pour te faire croire que c'est moi. Convenons donc d'un signe entre nous : lorsque je viendrai recevoir tes bénédictions, je parlerai précisément avec la voix et les expressions de Jacob. Ainsi, tu sauras que c'est bien moi, Ésaü, ton fils aîné ! »

Or, lorsque Jacob entra chez son père, Isaac entendit sa voix douce et pensa : « Mais c'est précisément le signe qu'Ésaü m'avait donné ! »

Et c'est ainsi que se produisit une chose extraordinaire : la véritable voix de Jacob, qui aurait dû le trahir, convainquit au contraire Isaac que celui qui se tenait devant lui était bel et bien Ésaü !

Tel est le sens du verset : « La voix est la voix de Jacob », et c'est précisément pour cette raison qu'« il ne le reconnut pas et le bénit ».